

ASOCIATIA NATIONALA A MAGISTRATILOR PENSIONARI DIN ROMANIA

Bucuresti, Str.Jean Louis Calderon nr.40, parter, apartament 4, sector 2, cod postal 020037

Telefon/fax 031-437.97.34 ; E-mail office@anmpr.ro ; Website www.anmpr.ro

CIF 26952510/2010;Cont bancar RO74BTRL06401205W70279XX, Banca Transilvania

Doamnei
RENATE WEBER,
Avocatul Poporului

Asociația Națională a Magistratilor Pensionari din România, persoană juridică autorizată și certificată, formată la nivel național din peste 600 de foști judecători și procurori, actualmente pensionari, care au activat la instanțele judecătorești și la parchetele de toate gradele, a luat act cu justificată revoltă de conținutul legii privind **supraimpozitarea pensiilor de serviciu** (PL-x nr.396/2019).

Având în vedere gravul atentat care se comite la norme de drept constituțional, la legi organice și la legi ordinare, precum și la norme de drept internațional public, respectuos vă solicităm să binevoiți a lua act de susținerile ce urmează și să dispuneți exercitarea controlului de constituționalitate, înainte de promulgarea acestei legi.

1. Este bine cunoscut că dreptul la pensia de serviciu ce se cuvine magistratilor este consfințit prin Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorului și procurorului, lege organică ce derivă nemijlocit din prevederile constituționale referitoare la locul și rolul Justiției în statul de drept.

În Legea nr.127/2019 privind sistemul unitar de pensii publice nu se regăsește nicio referire la pensia de serviciu a magistratilor, astfel că dispozițiile din Legea nr. 303/2004 privind pensionarea magistratilor au rămas și sunt pe deplin în vigoare.

2. Primele pensii speciale în România au fost cele recunoscute și acordate magistratilor, încă din timpul lui Alexandru Ioan Cuza, apoi reconfirmate prin Legea nr. 92/1992 de organizare judecătorească (lege impusă de admiterea țării noastre în Consiliul Europei) și apoi definitiv consolidate prin Legea nr. 303/2004.

Considerentele avute în vedere de legiuitor la emiterea acestor reglementări au fost cele ce țin de statutul profesional și social cu totul deosebit pe care îl au magistrații în orice stat de drept, de faptul că ei sunt supuși prin statutul lor profesional la infinite restricții și interdicții de toate naturile, s-a avut în vedere răspunderea profesională și morală ce le este incumbată, s-a ținut seama de solicitarea neuro-psihică indusă de exercitarea funcției, etc. În mod

concret, magistrații au infinit mai puține drepturi decât orice alt cetățean obișnuit, magistraților revenindu-le, concomitent, o lungă serie de obligații care nu sunt întâlnite la același cetățean obișnuit. Este vorba de constrângeri și de restrângeri severe, inclusiv ale unor drepturi constituționale, altfel accesibile oricui.

Pentru toate acestea, s-a admis și s-a statuat că magistrații trebuie să se bucure de un regim de salarizare deosebit, precum și de o pensie de serviciu la sfârșitul carierei.

Inspirându-se din aceste reglementări, ulterior au fost stabilite și pentru alte categorii profesionale, prin asimilare cu magistrații, așa-numitele pensii speciale, ținându-se seama de statutele aparte ale respectivelor profesii.

3. Pensia de serviciu este convenită și recunoscută prin lege numai anumitor categorii de angajați ai statului, a căror activitate are o importanță deosebită pentru bunul mers al societății, activitate care implică o anumită conduită permanentă, nenumărate restricții, obligații legale și limitări ale drepturilor ce sunt altfel acordate pentru ceilalți cetățeni, precum și fidelitate față de statul pe care îl slujesc și față de care au depus un jurământ de credință.

A nu se pierde din vedere că magistrații sunt singurii funcționari ai statului care nici măcar nu au, în sens formal, calitatea de angajați, întrucât ei nu au un contract de muncă, ei sunt independenți, inamovibili și se supun numai legii, ei sunt numiți și eliberați în/din funcție numai de către președintele țării prin decret prezidențial și depun un jurământ solemn față de patrie.

Ca un semn al importanței și rolului magistraților în statul român, Constituția României le-a consacrat un text distinct (art. 125) în cadrul Capitolului VI – Autoritatea judecătorească.

Magistrații, de-a lungul unei cariere de minimum 25 de ani, au un singur drept, și anume acela SĂ NU AIBĂ VOIE ! Tot ceea ce este normal îngăduit unui om oarecare, magistratului îi este strict și ferm interzis, prin Legea organică de organizare judecătorească și prin Statutul Magistraților, care completează legea.

Apare, astfel, ca fiind cu totul firesc și normal ca această categorie profesională să aibă un tratament distinct în ceea ce privește retribuirea și pensia, ca o parțială compensare venită din partea statului pentru importanța socială a muncii lor, pentru riscurile, incompatibilitățile și interdicțiile pe care aceștia și le-au asumat de bună voie, punându-se în slujba statului și a ordinii de drept.

Tocmai de aceea, în totalitatea statelor Uniunii Europene și nu numai, drepturile salariale și dreptul la pensie privindu-i pe magistrați sunt recunoscute și tratate distinct de restul categoriilor de bugetari (vom detalia aceasta în cele ce urmează, referindu-ne inclusiv la reglementări de drept internațional public ce au devenit parte integrantă din dreptul intern al României odată cu aderarea la Uniunea europeană ; ne vom referi, deasemenea, și la jurisprudența europeană în materie).

4. **Constituie o gravă și impardonabilă eroare aserțiunea că pensiile magistraților sunt pensii de lux, atâta timp cât aceste pensii sunt expresia convenită și firească a unei îndelungate exercitări a autorității de stat. Consecutiv acestei activități – activitate ce nu este la îndemâna oricui ! -, magistratul**

are speranța legitimă de a-i fi recunoscut statutul și munca atât pe timpul exercitării profesiei, cât și la data pensionării.

Referitor la înțelesul noțiunii de „speranță legitimă”, s-a statuat în numeroase soluții de speță ale Curții Europene a Drepturilor Omului că această noțiune trebuie înțeleasă și interpretată ca avându-și temeiul în dreptul cetățeanului la coerență și siguranță legislativă, astfel ca, *în temeiul legii*, acesta să își poată valorifica, păstra și apăra drepturile. Cu alte cuvinte, este vorba de concretizarea principiului constituțional, propriu oricărui stat de drept, privind *supremația legii*.

Oricare magistrat, în funcție la acest moment ori deja pensionar, are o firească „speranță legitimă” privind stabilitatea și coerența legislativă, astfel încât să poată beneficia neîngrădit de drepturile legal dobândite privind indemnizația, respectiv pensia cuvenită, cu precizarea ca acestea țin intrinsec de însăși cariera de magistrat. La intrarea în magistratură, acceptând și asumându-și de bună voie multitudinea de riscuri, restricții și interdicții incumbate de cariera în magistratură, tânărul are, în parțială compensare, „speranța legitimă”, izvorâtă din LEGE, că va fi remunerat la un nivel corespunzător rolului, dificultății și importanței sociale a muncii sale, precum și că la finalul unei cariere de minimum 25 de ani, Statul, a cărei forță a reprezentat-o și la a cărui liniște și ordine de drept a vegheat, îi va asigura o pensie de asemenea stabilă și corespunzătoare.

Putem crede și afirma, așadar, că Parlamentul și Guvernul României nu asigură pensii de lux pentru magistrați, ci le recunoaște acestora statutul și condiția.

Asupra acestui subiect, privit din diverse unghiuri de abordare, există numeroase soluții pronunțate și de Curtea Constituțională a României în sensul de mai sus, astfel că rugăm să fie văzute decizia nr.2 /2000, decizia nr. 57/2006, decizia nr. 120/2007, decizia nr.85/2009, cât și decizia nr. 873/2010, toate acestea făcând referire directă, explicită și neechivocă la subiectul în discuție.

Trebuie să constatăm, oare, că ne iluzionăm inutil dacă vom crede și vom spera că aleșii din Parlamentul României respectă Constituția României, deciziile Curții Constituționale și legislația în vigoare ?

5. Rugăm a se observa, cu obiectivitate, că pensia magistratului nu poate și nu trebuie să fie legată neapărat de principiul contributivității, din motivele mai sus arătate, precum și pentru alte considerente, pe care le prezentăm în continuare.

Magistrații au fost contribuitori, inclusiv cu un procent de 4% din salariu, plătit ani de-a rândul, pentru o pensie suplimentară, fond de care nimeni nu mai știe nimic și nimeni nu este tras la răspundere pentru dispariția acestuia.

Cuantumul contribuției la fondul de pensii era strict apanajul legiuitorului, prin urmare, în cazul unor indemnizații substanțiale- așa cum s-ar fi convenit magistraților pentru considerentele deja prezentate! – suma virată la fondul de pensii ar fi fost tot o contribuție substanțială!

Legiuitorul și guvernării nu au respectat, însă, în deceniile trecute - când actualii magistrați pensionari și-au desfășurat activitatea - cerințele legale, constituționale și principiale legate de retribuirea magistraților, singura

categorie care are dispoziții exprese de interdicție de a avea alte venituri în afara celor convenite ca urmare a exercitării vreunei funcții didactice din învățământul superior.

Deseori, dispozițiile legale în vigoare, au fost încălcate, ceea ce a generat șirul de litigii de notorietate în sistemul de justiție. Mai mult, **legiuitorul a omis, în mai multe rânduri, să includă și magistrații în actul normativ care majora salariile în raport cu indicele de inflație și evoluția prețurilor de consum**, sens în care exemplificăm anul 2000, când pentru toți bugetarii s-a dublat baza de calcul a veniturilor-valoarea de referință sectorială-, **magistrații fiind singura categorie omisă, ceea ce a generat venituri sub nivelul majorității bugetarilor.**

Litigiile pornite de magistrați la toate instanțele și parchetele din țară, au determinat Ministerul Justiției să inițieze actul normativ de corectură. În anul 2007 omisiunea s-a repetat, iar corectura nefiind făcută, magistrații au continuat să acționeze în judecată pentru drepturile încălcate.

Durata litigiilor și practica neunitară au determinat ca această injustețe legislativă să fie corectată abia în 15 decembrie 2016, prin Decizia nr. 794 a Curții Constituționale.

Dacă astăzi cuantumul pensiilor magistraților este mai mare, aceasta se explică prin includerea tuturor drepturilor încălcate de-a lungul celor trei decenii de activitate și recâștigate fie în baza hotărârilor judecătorești, fie ale corecturilor impuse de Curtea Constituțională.

Tăierea din nou a acestor drepturi, indiferent de titulatura dată și motivația dreptului legiuitorului de a se impozita, taxa veniturile, înseamnă de fapt o încălcare a prevederilor constituționale cuprinse în art. 124-126, respectiv 147 din Constituția României.

Dacă pensiile de serviciu ale magistraților sunt acum amputate, asta va însemna că sutele de hotărâri judecătorești mai sus amintite sunt anulate, ceea ce este inadmisibil.

6. Din punct de vedere istoric, după cum am arătat deja, încă din timpul lui Cuza Vodă, odată cu înființarea primei Curți Supreme, s-a stabilit ca principiu – subliniem, ca principiu – că magistrații trebuie să aibă cele mai mari salarii din sectorul bugetar, precum și că pensiile convenite acestora la finalul carierei trebuie să le asigure un nivel de trai echivalent cu cel din timpul vieții active.

Această chestiune a fost reafirmată în anul 1940, atunci când marele jurist și Decan al Facultății de Drept din București, academicianul Andrei Rădulescu, a rostit în Parlament un memorabil discurs prin care a pledat despre necesitatea și importanța retribuirii la cel mai înalt nivel a magistraților și despre necesitatea asigurării pentru aceștia a unor pensii care să le asigure păstrarea demnității profesionale și sociale.

Dacă acest principiu era recunoscut într-o societate în care majoritatea magistraților proveneau din familii cu averi considerabile și cărora nu le era deloc interzis să aibă importante posesiuni și afaceri imobiliare, agricole sau comerciale, cu atât mai mult principiul arătat trebuie păstrat și respectat în zilele noastre, când magistraților le este interzis totul !

7. Rugăm să deliberați cu toată responsabilitatea asupra faptului că pretextul intitulat drept "impozitare progresivă" sau orice altă denumire s-ar încerca a se da unei măsuri de amputare a pensiilor, pe orice cale și prin orice mijloace ce sunt doar aparent legale, nu ar putea să mai păcălească pe nimeni, pentru că o așa-zisa nouă reglementare fiscală privitor la pensile magistraților nu ar constitui, în realitate, nimic altceva decât o tăiere efectivă, dar deghizată, ajungându-se în final exact la ceea ce urmărea în 2010 și care a fost explicit și neechivoc interzisă de către Curtea Constituțională.

8. Binevoii, vă rugăm, a observa că problema esențială pe care o eludează expunerea de motive la proiectul de lege, dar de la care trebuie pornită discuția, este aceea a caracterului unitar al pensiei de serviciu a magistraților, în sensul că întreaga pensie, adică atât partea din pensie care rezultă conform contribuției, cât și partea care vine de la bugetul de stat, au același regim juridic, adică regimul unei pensii de serviciu, fără a fi supuse, cele două componente, unor regimuri juridice distincte. Legea nr. 303/2004 precizează numai că diferența se suportă de la bugetul de stat, dar nu și că cele două componente ale pensiei magistratului ar avea regimuri juridice diferite și, deci, ar necesita a fi impozitate în mod diferit. A impozita suplimentar partea din pensie care vine de la buget înseamnă a aplica o tăiere, o ajustare nejustificată sub aspect legal a cuantumului întregii pensii.

Trebuie să concluzionăm, așadar, că o impozitare de 80%, astfel cum este propusă, ar nesocoti însăși condiția constituțională pe care o are magistratul, condiție pe care este întemeiată și decizia Curții Constituționale nr. 873/2010, fără a mai vorbi despre faptul că, **pe cale ocolită, cu încălcarea flagrantă a normelor constituționale, s-ar modifica prin lege ordinară o lege organică, și anume Legea nr.303/204 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ceea ce este cu totul INADMISIBIL.**

9. O altă problemă o reprezintă ipoteza de a impozita în mod diferit pensiile, față de salarii sau față de alte venituri. În mod normal, în lumea civilizată - din care noi, din păcate, nu facem încă pe deplin parte - se vorbește despre impozitarea veniturilor, a tuturor veniturilor indiferent de sursa ori natura acestora, aplicându-se un sistem de impozitare unitar, care poate fi mai mare, mai mic, pe tranșe, etc, dar UNITAR și nu diferențiat. A aplica un impozit diferențiat și special numai pensiilor de serviciu, ar însemna a se crea un regim juridic tot special și vădit discriminatoriu acestor pensii, ceea ce ar reprezenta o vădită neconstituționalitate, la care se adaugă un tratament vădit discriminatoriu.

10. Pentru buna și corectă informare a Domniei Voastre și în susținerea celor mai sus arătate, vă prezentăm câteva elemente de drept comparat referitor la pensiile de serviciu.

Astfel :

a) În marea majoritate a statelor Uniunii Europene, statutul magistraților și pensia de serviciu fac obiect distinct al unor reglementări speciale, avându-se în vedere normele de drept internațional ce se referă în mod expres la statutul și condiția magistraților și ținând seama de :

- specificul activității magistraților ;
- rolul și importanța socială a muncii magistraților ;
- riscurile profesionale la care sunt expuși magistrații ;
- incompatibilitățile și interdicțiile la care magistrații sunt supuși.

Reglementări naționale specifice distincte privindu-i pe magistrați, cuprinse în legi speciale, în sensul celor de mai sus există de multă vreme în țări ca Marea Britanie, Portugalia, Italia, Elveția, Ungaria, Slovenia, Germania, Turcia, etc. În alte țări, precum Grecia, Austria și Franța pensiile magistraților sunt reglementate prin capitol separat, inclus într-o lege generală a pensiilor;

b) În toate țările Uniunii Europene este prevăzută prin constituție obligativitatea statului de a garanta magistraților, odată cu retragerea din activitate, plata unei pensii al cărei nivel să fie cât mai apropiat posibil de acela al ultimei remunerații, fixându-se pensii reprezentând 75 - 80% din această ultimă remunerație;

c) În Germania, Curtea Constituțională Federală a stabilit prin decizia nr.2409/2007 că funcționarii publici ai acestei țări au un statut similar celui al magistraților și că, în consecință, **„considerentele de ordin financiar și eforturile de a reduce cheltuielile bugetare nu pot fi primite ca o legitimare suficientă de a reduce pensiile. Valoarea mijloacelor de întreținere adecvată, datorată de angajator, oricine ar fi el, nu reprezintă o mărime cu dimensiuni variabile în mod arbitrar, care să se poată măsura în funcție de posibilitățile economice ale bugetului de stat și de evaluările politice ale urgenței unor măsuri”**.

11. În conformitate cu art.14 din Convenția pentru interzicerea discriminării și art. 1 din Protocolul 1 referitor la protecția proprietății, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că **„noțiunea de bun înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are valoare economică, astfel încât dreptul la pensie și, evident, dreptul la salariu sunt asimilate dreptului de proprietate”** (vezi cauza Buchen versus Cehia).

Din această perspectivă, apare ca fiind evident că pensia de serviciu a magistraților, așa cum este în prezent reglementată și având cuantumul stabilit prin lege organică, constituie un „drept de proprietate” în sensul Convenției și a Protocoalelor adiționale, iar **reducerea prin recalculare ori suprainpozitare a acestui drept ar echivala cu o nejustificată și nelegală expropriere**.

12. În Constituția României, la art. 14, sunt prevăzute următoarele :

”Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular ”

Pensia, așa cum a fost explicit și repetat consacrat prin practica judiciară, inclusiv prin jurisprudența CEDO, este o componentă a dreptului de proprietate, iar diminuarea acesteia pe orice cale și în orice mod constituie un atentat la însăși conținutul și natura dreptului în sine. În plus, diminuându-se pensiile numai la anumite categorii

profesionale, s-ar comite o flagrantă și gravă nelegalitate, precum și o vădită discriminare, după cum vom arăta mai jos.

Pensia, atât ca drept în sine, cât și ca element al proprietății private, reprezintă o creanță asupra statului, pe care acesta este obligat să o plătească și să o ocrotească, conform textului mai sus citat.

Practic, prin diminuarea brutală, în cadrul unui posibil nou sistem de impozitare a cunantumului pensiilor legal stabilite pentru magistrați, proprietatea nu numai că nu mai este apărată, ci este pur și simplu jefuită, chiar de către statul român, care în acest mod ar refuza abuziv să își achite creanțele.

13. Constituția României are înscrise la art. 20 următoarele:

”Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Coroborând acest text cu cel de la art.11 alin.2 din Constituție, conform căruia „tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern”, rezultă neândoielnic faptul că, prin adoptarea oricărei noi reglementări ce ar avea ca finalitate diminuarea pensiilor de serviciu ale magistraților, fie și prin măsuri fiscale, România și-ar încălca grav, cu consecințe foarte serioase pe plan internațional, o lungă serie de obligații asumate sub egida Cartei Organizației Națiunilor Unite, sub egida Consiliului Europei și prin însuși Tratatul de Aderare la Uniunea Europeană.

Exemplificăm în acest sens următoarele :

☞ art.11 din „Principiile fundamentale privind independența magistraților”, adoptat de Adunarea Generală a O.N.U. prin Rezoluțiile nr. 40/32 din 29.11.1985 și nr.40/146 din 13.12.1985 , prin care este stipulat expres că vârsta de pensionare și cuantumului pensiei magistratului țin de statutul magistratului, care trebuie să fie în mod distinct și adecvat precizat și garantat prin lege”;

☞ „Statutul universal al judecătorului”, adoptat de Uniunea Internațională a Magistraților (Taipei, 1999), organizație internațională din care face parte și România și la al cărei statut a aderat, unde se prevede că „Judecătorului îi este permis să iasă la pensie și să primească o pensie corespunzătoare categoriei sale profesionale”;

☞ Recomandarea Consiliului Europei R 94/12 din 13.12.1954 cu privire la independența, eficacitatea și rolul judecătorilor, dată în aplicarea art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin care se cere Statelor membre să vegheze ca statutul judecătorilor să fie pe măsura demnității profesiei lor și a responsabilităților pe care aceștia și le asumă ;

☞ *Recomandarea 2000 (19) a Consiliului Europei*, în care se precizează explicit că legea trebuie să ofere garanții pentru exercitarea profesiei de magistrat, condiții rezonabile de remunerare și o pensie conform misiunilor exercitate;

☞ *„Carta Europeană privind Statutul Judecătorilor” (1998)*, care, la art.6.4 prevede că „Statul garantează judecătorului care a împlinit vârsta legală pentru încetarea funcției, după ce a exercitat-o ca o profesie determinată, plata unei pensii al cărui nivel trebuie să fie cât mai apropiat posibil de cel al ultimei remunerări primite” ;

☞ Legislația comunitară europeană, *Pilonul I, Directiva nr.79/7/CEE*, privind principiul egalității de tratament între femei și bărbați, ce este actualmente corect și îndeplător reflectat în Legea nr.303/2004, dar care se intenționează a fi încălcat prin abrogarea dispozițiilor legale privind pensia de serviciu a magistraților;

☞ Legislația comunitară europeană, *Pilonul al II-lea, Directiva nr.86/378/CEE*, modificată prin *Directiva nr.96/97/CEE*, privind aplicarea principiului egalității în schemele ocupaționale de securitate socială, care acoperă sectorial și legile speciale de pensii ale magistraților, militarilor, polițiștilor ș.a.

Conform acestor două Directive cu caracter obligatoriu pentru toate statele membre ale Uniunii Europene, criteriile decisive pentru încadrarea într-un sistem de securitate socială ca sistem ocupațional sunt :

- ↳ să se refere la o categorie particulară de lucrători ;
- ↳ să fie direct legată de perioada de serviciu ;
- ↳ pensia să fie calculată prin raportare la ultimul salariu al lucrătorului.

Este lesne de observat din cuprinsul mai sus arătat al celor două Directive - obligatorii pentru Statele membre al Uniunii Europene - că situația magistraților ce îndeplinesc cumulativ condițiile de pensionare, conform normelor legale în vigoare, este perfect încadrată în acest text, fiind, deci, total contrară legislației europene orice încercare de a modifica actualul statut al magistraților sub acest aspect.

Nu trebuie uitat că Guvernul României a fost deja atenționat prin Raportul de consultare din 31.01.2007 al Comisiei Europene, prin care, cităm, **„se atrage atenția asupra faptului că, pentru legislația neconformă Directivelor comunitare, Comitetul Miniștrilor va transmite României scrisori de notificare oficială, declanșând, astfel, acțiunea de neîndeplinire a obligațiilor de Stat membru al U.E.”**;

☞ Recunoașterea în favoarea magistraților a dreptului la pensie de serviciu, în cunantum cât mai apropiat cu cel al ultimei retribuții, nu este în contradicție cu principiul unicității și cu cel al contributivității.

CARTA SOCIALĂ EUROPEANĂ revizuită, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996 și ratificată de România prin Legea nr. 74/03.05.1999, stipulează neechivoc că

„o diferență de tratament favorabil, întemeiată pe un motiv obiectiv și rezonabil, nu este considerată discriminatorie față de alte categorii de persoane”.

Statutul foarte restrictiv și deosebit de sever al magistraților este în mod neîndoielnic un veritabil astfel de motiv, care poate permite menținerea reglementării pensiei acestora în cuantumul și forma actuală.

De aici, prin coroborarea tuturor celor mai sus arătate, rezultă concluzia evidentă că abrogarea ori modificarea prevederilor din Legea nr. 303/2004 privind reglementarea pensiilor cuvenite magistraților și excesiva supraimpozitare ar fi nu numai vădit neconstituționale, ci și de natură să încalce în mod grosolan norme de drept internațional public asumate prin validarea lor de către Parlament, devenite legislație internă și având caracter de obligativitate pentru Statul român.

Față de toate cele mai sus arătate, concluzionăm următoarele :

Nu trebuie să fi jurist pentru a pricepe cele mai sus arătate.

Trebuie doar să ai bună intenție, bună credință și bun simț elementar – nimic mai mult. Apoi, înțelegerea logică vine de la sine.

Într-un stat care își respectă propria-i Constituție, care acceptă principiul supremației legii, neretroactivitatea legii civile și intangibilitatea drepturilor câștigate, predictibilitatea și stabilitatea raporturilor juridice, precum și normele de drept internațional public la care statul a aderat de bună voie și necondiționat, o inițiativă legislativă cum este cea ce pare să se prefigureze **NU POATE TRECE**, cel puțin sub aspectele care privesc pensiile de serviciu ale magistraților.

PREȘEDINTE A.N.M.P.R.,

Katalin Kibedi

Secretar general A.N.M.P.R.,

Lucian Popescu